

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ביצה-המביא		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אין סומכין את הקדרה בבקעת וכן הדלת, לפי שלא נתנו עצים אלא להסקה מתיר.	תנו רבנן: [ת"ק]									◆	■	לג.		
ואין מנהיגין את הבהמה במקל ביום טוב מתיר.	רבי שמעון:									◆	■	לג.		
לימא רבי אלעזר ברבי שמעון כאבוב סבירא ליה דלית ליה מוקצה?	[ת"ק]									◆	■	לג. <		
לא, בהא אפילו רבי שמעון מודה, משום דמחזי כמאן דאזיל לחנגא.	רבי אלעזר ברבי שמעון:									◆	■	לג. <		
חזרא, רב נחמן אסר										?		לג.		
ברטיבא - כולי עלמא לא פליגי דאסור, כי פליגי - ביבשתא.	רב ששת:									!	◇	לג.		
לא נתנו עצים אלא להסקה.	[רב נחמן]									◆	◇	לג.		
מה לי לצלות בו, מה לי לצלות בגחלתו.	רב ששת:									◆	◇	לג.		
איכא דאמרי: ביבשתא - כולי עלמא לא פליגי דשרי, כי פליגי - ברטיבא.										■	◇	לג.		
דלא חזי להסקה	מאן דאסר:									■		לג.		
הא חזי להיסק גדול.	מאן דשרי, אמר לך:									■		לג.		
והלכתא: יבשתא - שרי, רטיבא - אסור.										■	◇	לג.		
אשה לא תכנס לדיר העצים ליטול מהן אוד, ואוד שנשבר אסור להסיקו ביום טוב, לפי שמסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים.	דרש רבא:										■	◇	לג.	
למימרא דרבא כרבי יהודה סבירא ליה דאית ליה מוקצה?											?	לג.		
התם, כיון דמסרחי - מאתמול דעתיה עלויה.	והא אמר ליה רבא לשמעיה:									○	?	◇	לג.	
נוטל אדם קיסם משלפניו לחצוץ בו שיניו, ומגבב מן החצר ומדליק, שכל מה שבחצר מוכן הוא.	רבי אליעזר:										◆	■	לג. מ	
מגבב משלפניו ומדליק.	חכמים:										◆	■	לג. מ	
אין מוציאין את האור לא מן העצים ולא מן האבנים ולא מן העפר ולא מן המים.											■	לג.		
ואין מלבנין את הרעפים לצלות בהן.											■	לג.		
אוכלי בהמה אין בהן משום תקון כלי.	רב יהודה:										■	◇	לג.:	
מטלטלין עצי בשמים להריח בהן, ולהניף בהן לחולה, ומוללו ומריח בו. ולא יקטמנו להריח בו, ואם קטמו - פטור אבל אסור. לחצוץ בו שיניו - לא יקטמנו, ואם קטמו - חייב חטאת.	איתיביה רב כהנא לרב יהודה:										■	?	◇	לג.:
השתא פטור אבל אסור קא קשיא לי, חייב חטאת מבעיא? אלא, כי תניא הריח - בקשין.	אמר ליה: [רב יהודה]										!		לג.:	
קשין בני מלילה נינהו?											?		לג.:	
חסורי מחסרה והכי תתני: מוללו ומריח בו, קוטמו ומריח בו. במה דברים אמורים - ברכין, אבל בקשין - לא יקטמנו, ואם קטמו - פטור אבל אסור. לחצוץ בו שיניו - לא יקטמנו, ואם קטמו - חייב חטאת.											!	◇	לג.:	
קוטמו ומריח בו	תני חדא:										■	?	לג.:	
לא יקטמנו להריח בו	תניא אידך:										■	?	לג.:	

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

		Talmud Navigator												
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
ביצה-המביא	מימרא	מאן דאמר												
לא קשיא הא - ברכין, הא - בקשין.		רבי זירא אמר רב חסדא:									!		לג:	
בקשין אמאי לא? מאי שנא מהא דתנן:		מתקיף לה רב אחא בר יעקב:									;		לג:	
שובר אדם את החבית לאכול ממנה גרוגרות, ובלבד שלא יתכוין לעשות כלי?		[תנן]									;	◊	לג:	
כי הוינן בי רב יהודה, הוה מפשח ויהיב לן אלותא אלותא, אף על גב דחזיא לקתתא דנרגי וחציני?		ועוד, הא רבא בר רב אדא ורבין בר רב אדא דאמרי תרוייהו:									;	◊	לג:	
לא קשיא הא - רבי אליעזר, הא - רבנן.											!	◊	לג:	
נוטל אדם קיסם משלפניו לחצוץ בו שיניו		דתניא, רבי אליעזר:									!	◊	לג:	
לא יטול אלא מאבוס של בהמה.		חכמים:									!	◊	לג:	
שלא יקטמנו		ושוין:									!		לג:	
ואם קטמו לחצוץ בו שיניו ולפתוח בו הדלת, בשוגג בשבת - חייב חטאת, במזיד ביום טוב - סופג את הארבעים, דברי רבי אליעזר.		[רבי אליעזר]									!	◊	לג:	
אחד זה ואחד זה אינו אלא משום שבות.		חכמים:									!	◊	לג:	
רבי אליעזר דקאמר התם חייב חטאת - הכא פטור אבל אסור, רבנן דקא אמרי התם פטור אבל אסור - הכא מותר לכתחלה.											!		לג:	
ולית ליה לרבי אליעזר הא דתנן:											;		לג:	
שובר אדם את החבית לאכול ממנה גרוגרות, ובלבד שלא יתכוין לעשות כלי?		[תנן]									;	◊	לג:	
כי תניא ההיא - במוסתקי.		רב אשי:									!	◊	לג:	
ומגבב מן החצר.												■	לג:	
מגבב מן החצר ומדליק, שכל מה שבחצר מוכן הוא, ובלבד שלא יעשה צבורין צבורין		תנו רבנן: [ת"ק]										■	◊	לג:
מתיר.		רבי שמעון:										■	◊	לג:
במאי קא מפלגי?												^		לג:
מחזי דקא מכניף למחר וליומא אחרנא		מר סבר: [ת"ק]										!	◊	לג:
קדרתו מוכחת עליו.		ומר סבר: [רבי שמעון]										!	◊	לג:
אין מוציאין את האור וכל.													■	לג:
מאי טעמא													^	לג:
משום דקא מוליד ביום טוב.												!	◊	לג:
ואין מלבנין את הרעפים.													■	לג:
מאי קא עביד?													;	לג:
הכא ברעפים חדשים עסקינן, מפני שצריך לבדקן		רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:										!	◊	לג:
מפני שצריך לחסמן.		ואמרי לה:										!	◊	לד.
דרסה, או שטרפה בכותל, או שרצצתה בהמה, ומפרכסת ושהתה מעת לעת ושחטה - כשרה.		תנן התם:										■	◊	לד.
צריכה בדיקה.		רבי אלעזר בר ינאי משום רבי אלעזר בן אנטיגנוס:										■	◊	לד.

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

		Talmud Navigator									
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
ביצה-המביא	מאי דאמר										
מהו לשחטה ביום טוב? מי מחזיקין רעותא ביום טוב, או לא?	בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא:									^	◊
אין מלבנין את הרעפים לצלות בהן.	אמר ליה: [רבי זירא] תנינא:									◊	◊
מאי קא עביד?	והוינן בה:								◊	◊	◊
הכא ברעפים חדשים עסקינן, מפני שצריך לבדקן.	ואמר רבה בר חנה אמר רבי יוחנן:									!	◊
אנן מפני שצריך לחסמן מתנינן לה.	אמר ליה: [רבי ירמיה]									!	◊
אחד מביא את האור, ואחד מביא את העצים, ואחד שופת את הקדרה, ואחד מביא את המים, ואחד נותן בתוכו תבלין, ואחד מגיס - כולן חייבין.	תניא:										◊
אחרון חייב וכולן פטורין	והתניא:										◊
לא קשיא: הא - דאייתי אור מעיקרא, הא - דאייתי אור לבסוף.											◊
בשלמא כולהו קא עבדי מעשה, אלא שופת את הקדרה מאי קא עביד?											◊
הכא בקדרה חדשה עסקינן, ומשום לבון רעפים נגעו בה.	רבי שמעון בן לקיש:										◊
תנור וכירים חדשים - הרי הן ככל הכלים הנטלין בחצר, אבל אין סכין אותן שמן, ואין טשין אותן במטלית ואין מפיגין אותן בצונן כדי לחסמן, ואם בשביל לאפות - הרי זה מותר.	תנו רבנן:										◊
מולגין את הראש ואת הרגלים ומהבהבין אותן באור, אבל אין טופלין אותן בחרסית, ולא באדמה, ולא בסיד, ואין גוזזין אותן במספרים. ואין גוזזין את הירק בתספורת שלו, אבל מתקנין את הקונדס ואת העכביות. ומסיקין ואופין בפורני, ומחמין חמין באנטיכי ואין אופין בפורני חדשה, שמא תפחת.	תנו רבנן:										◊
אין נופחין במפוח, אבל נופחין בשפופרת. ואין מתקנין את השפוד ואין מחדדין אותו.	תנו רבנן:										◊
אין מפצעין את הקנה לצלות בו מליח, אבל מפצעין את האגוז - במטלית, ואין חוששין שמא תקרע.	תנו רבנן:										◊
עומד אדם על המוקצה ערב בשביעית, ואומר: מכאן אני אוכל למחר.	ועוד אמר רבי אליעזר:										◊
עד שירשום, ויאמר: מכאן ועד כאן.	חכמים:										◊
תינוקות שטמנו תאנים מערב שבת, ושכחו ולא עשרו, למוצאי שבת לא יאכלו אלא אם כן עשרו.	תנן התם:										◊
המעביר תאנים בחצרו לקצות - בניו ובני ביתו אוכלין מהן עראי, ופטורים.	ותנן נמי:										◊
שבת מהו שתקבע מוקצה למעשר בדבר שלא נגמרה מלאכתו? מי אמרינן: כיון דכתיב (ישעיהו נח) וקראת לשבת ענג - קבעה, ואפילו בדבר שלא נגמרה מלאכתו, או דלמא בדבר שנגמרה מלאכתו - קבעה, בדבר שלא נגמרה מלאכתו - לא קבעה?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:										◊
שבת קובעת בין דבר שנגמרה מלאכתו, בין בדבר שלא נגמרה מלאכתו.	אמר ליה: [רב נחמן]										◊
ואימא שבת דומיא דחצר, מה חצר - אינה קובעת אלא בדבר שנגמרה מלאכתו, אף שבת - לא תקבע אלא בדבר שנגמרה מלאכתו	אמר ליה: [רבא]										◊
לימוד ערוך הוא בידו, שהשבת קובעת בין בדבר שנגמרה מלאכתו בין בדבר שלא נגמרה מלאכתו.	אמר ליה: [רב נחמן]										◊
אף אנן נמי תנינא:	מר זוטרא בריה דרב נחמן:										◊
עומד אדם על המוקצה ערב בשביעית וכו'.	[תנינא] ועוד אמר רבי אליעזר:										◊
טעמא - דשביעית, דלאו בר עשורי הוא, הא בשאר שני שבוע - הכי נמי דאסור. מאי טעמא - לאו משום דשבת קבעה?											◊
לא, שאני התם, כיון דאמר מכאן אני אוכל למחר - קבע ליה עלויה.											◊
אי הכי מאי אריא שבת? אפילו בחול נמי											◊
הא קא משמע לן: דטבל מוכן הוא אצל שבת, שאם עבר ותקנו - מתוקן.											◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

		Talmud Navigator											
ביצה-המביא	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והלא מותרו חוזר													לה.
כל היכא דמותרו חוזר - לא קבע.		ושמענין ליה לרבי אליעזר דאמר:											לה.
הנוטל זיתים מן המעטן - טובל אחת אחת במלח ואוכל, ואם טבל ונתן לפניו עשרה - חייב.		דתנן: [ת"ק]											לה.
מן המעטן טהור - חייב, מן המעטן טמא - פטור, מפני שהוא מחזיר את המותר.		רבי אליעזר:											לה.
מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?		והוינן בה:											לה.
רישא במעטן טהור וגברא טמא, דלא מצי מהדר ליה. סיפא במעטן טמא וגברא טמא, דמצי מהדר ליה.		ואמר רבי אבהו:											לה.
מתניתין נמי במוקצה טהור וגברא טמא, דלא מצי מהדר ליה.													לה.
והלא מוחזרין ועומדין הן													לה.
רבי אליעזר קא אמרת? רבי אליעזר לטעמיה		אלא אמר רב שימי בר אשי:											לה.
תרומה קבעה, וכל שכן שבת.		דאמר: [רבי אליעזר]											לה.
פירות שתרמן עד שלא נגמרה מלאכתן, רבי אליעזר אוסר לאכול מהן עראי		דתנן: [רבי אליעזר]											לה.
מתירין.		חכמים:											לה.
עד שירשום ויאמר מכאן ועד כאן.		תא שמע מסיפא: וחכמים:											לה.
טעמא דערב שבת בשביעית, דלאו בר עשורי הוא, הא בשאר שני שבוע, דבני עשורי נינהו - אסורים. מאי טעמא: - לאו משום דשבת קבעה?													לה.
לא, שאני התם, כיון דאמר מכאן ועד כאן אני אוכל למחר - קבע ליה.													לה.
אי הכי, מאי אריא שבת, אפילו בחול נמי?													לה.
הא קא משמע לן: דטבל מוכן הוא אצל שבת, שאם עבר ותקנו - מתוקן.													לה.
היה אוכל באשכול ונכנס מגנה לחצר, רבי אליעזר אומר: יגמור		ורמינהי: [רבי אליעזר]											לה.
לא יגמור.		רבי יהושע:											לה.
חשכה בלילי שבת רבי אליעזר אומר: יגמור		[רבי אליעזר]											לה.
לא יגמור		רבי יהושע:											לה.
התם כדקתני טעמא													לה.
לא כשאמר רבי אליעזר יגמור בחצר יגמור, אלא יוצא חוץ לחצר ויגמור. ולא כשאמר רבי אליעזר יגמור בשבת יגמור, אלא ממתין למוצאי שבת ויגמור.		רבי נתן:											לה.
אחד שבת ואחד תרומה ואחד חצר ואחד מקח - כולן אין קובעין אלא בדבר שנגמרה מלאכתן.		כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:											לה.
שבת - לאפוקי מדהלל													לה.
המעמר פירות ממקום למקום לקצור, וקדש עליהן היום - אמר רבי יהודה: הלל לעצמו אוסר.		דתניא: [רבי יהודה-הלל]											לה.
חצר - לאפוקי מדרבי יעקב													לה:
המעביר תאנים בחצרו לקצות - בניו ובני ביתו אוכלין מהן עראי, ופטורים מן המעשר.		דתנן:											לה:
מחייב		ותני עלה: רבי יעקב:											לה:
פטור.		רבי יוסי ברבי יהודה:											לה:

disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

ביצה-המביא		Talmud Navigator													
מימרא		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
תרומה - לאפוקי מדרבי אליעזר															לה:
פירות שתרמן עד שלא נגמרה מלאכתו, רבי אליעזר אוסר לאכול מהן עראי	דתנן: [רבי אליעזר]	♦	■	■											לה:
מתירין.	חכמים:	♦	■	■											לה:
מקח															לה:
הלוקח תאנים מעם הארץ, במקום שרוב בני אדם דורסין - אוכל מהן עראי ומעשרן דמאי.	כדתניא:														לה:
שמע מינה תלת:															לה:
שמע מינה: מקח אינה קובעת אלא בדבר שנגמרה מלאכתו															לה:
ושמע מינה: רוב עמי הארץ מעשרין הן															לה:
ושמע מינה: מעשרין דמאי מעמי הארץ אפילו בדבר שלא נגמרה מלאכתו.															לה:
ולאפוקי מהא דתנן:															לה:
המחליף פירות עם חברו, זה לאכול וזה לאכול, זה לקצות וזה לקצות, זה לאכול וזה לקצות - חייב.	[תנן - ת"ק]	♦	■	■											לה:
לאכול - חייב, לקצות - פטור.	רבי יהודה:	♦	■	■											לה:
הדרן עלך המביא															לה:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

מקרא-key:

ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
משילין פירות דרך ארובה ביום טוב, אבל לא בשבת. ומכסים פירות בכלים מפני הדלף, וכן כדי יין וכדי שמן.												לה: מ
ונוטנין כלי תחת הדלף בשבת.												לה: מ
משילין	אתמר, רב יהודה ורב נתן: חד תני:											לה: ◊
משחילין.	וחד תני: [רב יהודה/ רב נתן]											לה: ◊
מאן דתני משילין לא משתבש, ומאן דתני משחילין לא משתבש.	מר זוטרא:											לה: ◊
מאן דתני משילין לא משתבש - דכתיב (דברים כח) כי ישל זיתך.												לה: ■
ומאן דתני משחילין לא משתבש												לה: ■
השחול והכסול.	דתנן:											לה: ■
שחול - שנשמטה ירכו, כסול - שאחד מירכותיו גבוהה מחברתה.												לה: ■
מאן דתני משירין לא משתבש, ומאן דתני משחירין לא משתבש ומאן דתני מנשירין לא משתבש.	רב נחמן בר יצחק:											לה: ◊
מאן דתני משירין לא משתבש												לה: ■
נזיר לא יחוף ראשו באדמה, מפני שמשיר את השער.	דתנן: רבי ישמעאל											לה: ■
ומאן דתני משחירין לא משתבש												לה: ■
השחור והזוג של ספרים, אף על פי שנחלקו - טמאין.	דתנן:											לה: ■
ומאן דתני מנשירין לא משתבש												לה: ■
מי שנשרו כליו במים מהלך בהם ואינו חושש.	דתנן:											לה: ■
איזהו לקט - הנושר בשעת קצירה.	אי נמי, מהא דתנן:											לה: ■
משילין פירות דרך ארובה ביום טוב.	תנן:											לה: < ■
עד כמה?												לה: ^
מפנין ארבע וחמש קופות של תבן ושל תבואה מפני האורחים, ומפני בטול בית המדרש.	רבי זירא אמר רבי אסי, ואמרי לה אמר רבי אסי											לה: ◊ !
ודלמא שאני התם, דאיכא בטול בית המדרש, אבל הכא דליכא בטול בית המדרש - לא												לה: ◊ ⚡
אי נמי התם היינו טעמא דארבע וחמש קופות שרי - משום שבת דחמירא ולא אתי לזלוולי ביה, אבל יום טוב דקיל ואתי לזלוולי ביה - כלל כלל לא.												לה: ◊ ⚡
אי נמי לאידך גיסא: התם היינו טעמא - דליכא הפסד ממון, אבל הכא דאיכא הפסד ממון - אפילו טובא נמי												לה: ◊ ⚡
אבל לא את האוצר.	התם תנן:											לה: ◊ ■
מאי אבל לא את האוצר - אבל לא יגמור את האוצר כולו, דלמא אתי לאשווי גומות.	ואמר שמואל:											לה: ◊ ■
הכא מאי?												לה: ◊ ^
התם הוא בשבת דאסור - משום דחמיר, אבל יום טוב דקיל - שפיר דמי. או דלמא: התם דאיכא בטול בית המדרש - אמרת לא, הכא דליכא בטול בית המדרש - לא כל שכן.												לה: ◊ ^
משילין פירות דרך ארובה ביום טוב	והכא תנן:											לה: < ■
לא שנו אלא באותו הגג, אבל מגג לגג - לא.	ואמר רב נחמן:											לה: ◊ ■
איך מטלטלין מגג לגג, אפילו כשגגותיהן שוין.	ותניא נמי הכי:											לה: ◊ ■

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

מקרא-key:

ביצה-משילין	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכא במאי עסקינן - שחשב עליהם.													לז:
אבל לא חשב עליהם מאי - אסור, אדתני ובלבד שלא יתכוין לצוד - לפלוג ולתני בדידה: במה דברים אמורים - שחשב עליהן, אבל לא חשב עליהן - אסור													לז:
הכי קאמר: אף על פי שחשב עליהן, ובלבד שלא יתכוין לצוד.													לז:
במאי אוקימתא - כרבי יהודה דאית ליה מוקצה													לז:
ובלבד שלא יתכוין לצוד	אימא סיפא:												לז:
אתאן לרבי שמעון													לז:
דבר שאין מתכוין מותר	דאמר: [רבי שמעון]												לז:
ותסברא דרבי שמעון?													לז:
מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות	והא אביי ורבא דאמרי תרוייהו:												לז:
לעולם כולה רבי יהודה היא, והכא במאי עסקינן - דאית ביה כוי, ולא תימא לרבי יהודה ובלבד שלא יתכוין לצוד אלא אימא: ובלבד שלא יעשנה מצודה.													לז:
פשיטא													לז:
מהו דתימא: במינו נצוד - אסור, שלא במינו נצוד - מותר, קא משמע לן.													לז:
מי קתני בימות החמה ובימות הגשמים? בחמה מפני החמה, ובגשמים מפני הגשמים קתני. כיומי ניסן וכיומי תשרי, דאיכא חמה ואיכא גשמים ואיכא דבש.	רב אשי:												לז:
ונותנין כלי תחת הדלף בשבת.													לז:
אם נתמלא הכלי - שופך ושונה ואינו נמנע.	תנא:												לז:
בי רחיא דאביי דלוף, אתא לקמיה דרבה.													לז:
זיל עייליה לפוריך להתם, דלהוי כגרף של רעי, ואפקיה.	אמר ליה: [רבה]												לז:
וכי עושין גרף של רעי לכתחלה?	יתיב אביי וקא קשיא ליה:												לז:
אדהכי נפל בי רחיא דאביי.													לז:
תיתי לי, דעברי אדמר.	אמר: [אביי]												לז:
גרף של רעי ועביט של מימי רגלים מותר להוציאן לאשפה, וכשהוא מחזירו - נותן בו מים ומחזירו.	שמואל:												לז:
גרף של רעי, אגב מנא - אין, בפני עצמו - לא.	סבור מינה:												לז:
דההוא עכברתא דאשתכח בי אספרמקי דרב אשי, אמר להו רב אשי: נקטה בצוציתה ואפקיה.	תא שמע: [רב אשי]												לז:
כל שחייבין עליו משום שבות, משום רשות, משום מצוה, בשבת - חייבין עליו ביום טוב.													לז:
ואלו הן משום שבות: לא עולין באילן, ולא רוכבין על גבי בהמה, ולא שטין על פני המים, ולא מטפחין, ולא מספקין, ולא מרקדין.													לז:
ואלו הן משום רשות: לא דנין, ולא מקדשין, ולא חולצין, ולא מיבמין.													לז:
ואלו משום מצוה: לא מקדישין, ולא מעריכין, ולא מחרימין, ולא מגביהין תרומה ומעשר.													לז:
כל אלו ביום טוב אמרו, קל וחומר בשבת. אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד.													לז:
לא עולין באילן													לז:
גזרה שמא יתלוש.													לז:

disputants-חולקים-
 central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-
 insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-
 story-מעשה-
 key-מקרא-:

statement-מימרא-
 challenge-קושיא-
 question-שאלה-
 answer-תירוץ-!
 proof-ראיה-

ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ולא רוכבין על גבי בהמה												
גזרה שמא יצא חוץ לתחום.												
שמע מינה תחומין דאורייתא?												
אלא: גזרה שמא יחתוך זמורה.												
ולא שטין על פני המים												
גזרה שמא יעשה חבית של שייטין.												
ולא מטפחין ולא מספקין ולא מרקדין												
גזרה שמא יתקן כלי שיר.												
ואלו הן משום רשות:												
לא דנין.												
והא מצוה קעביד												
לא צריכא, דאיכא דעדיף מיניה.												
ולא מקדשין												
והא מצוה קעביד												
לא צריכא דאית ליה אשה ובנים.												
לא חולצין ולא מיבמין.												
והא מצוה קא עביד												
לא צריכא, דאיכא גדול, ומצוה בגדול ליבם.												
וכלהו טעמא מאי?												
גזירה שמא יכתוב.												
ואלו הן משום מצוה:												
לא מקדשין ולא מעריכין ולא מחרימין												
גזרה משום מקה וממכר.												
ולא מגביהין תרומות ומעשרות.												
פשיטא												
לא נצרכא אלא ליתנה לכהן בו ביום.	תני רב יוסף:											
והני מילי - פירי דטבילי מאתמול, אבל פירי דטבילי האידיא, כגון עיסה לאפרושי מינה חלה - מפרשינן ויהבינן לכהן.												
והני משום רשות איכא משום שבות ליכא?												
לא מבעיא קאמר לא מבעיא שבות גרידתא דאסור, אלא אפילו שבות דרשות - נמי אסור. ולא מבעיא שבות דרשות דאסור, אלא אפילו שבות דמצוה - נמי אסור.	רבי יצחק:											
כל אלו ביום טוב אמרו.												

disputants-חולקים-♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement-■ ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

Talmud Navigator

ביצה-משיילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא, לעולם לא תיפוך. וכי לית ליה לרבי אושעיא ברירה - בדאורייתא, אבל בדרבנן - ?												◊ !
הלכה כרבי אושעיא.	דרש מר זוטרא:											◊ ■
שור של פטם הרי הוא כרגלי כל אדם, שור של רועה - הרי הוא כרגלי אותה העיר.	שמואל:											◊ ■
השואל כלי מחבירו מערב יום טוב.												◊ ■ <
פשיטא												◊ ?
לא צריכא שלא מסרו לו אלא ביום טוב. מהו דתימא: לאו ברשותיה אוקמיה, קא משמע ?												◊ !
מסייע ליה לרבי יוחנן												◊ ■
השואל כלי מחבירו מערב יום טוב, אף על פי שלא נתנו לו אלא ביום טוב - הרי הוא כר?	דאמר רבי יוחנן:											◊ ■ ■
ביום טוב כרגלי המשאיל.												◊ ■ <
פשיטא												◊ ?
לא צריכא דרגיל ושאל מיניה, מהו דתימא: ברשותיה קא מוקים ליה, קא משמע לן מימו משכח איניש אחרינא, ואזיל ושאל מיניה.												◊ !
וכן האשה ששאלה מחברתה.												◊ ■ <
יהא רעוא דאימא מלתא דתתקבל.	כי סליק רבי אבא אמר:											◊ ○
אמאי? ולבטיל מים ומלח לגבי עיסה.	כי סליק אשכחיה לרבי יוחנן ורבי חנינא בר פפי ורבי זירא, ואמרי לה רבי אבהו ורבי שמעון בן פזי ורבי יצחק נפחא, ויתבי וקאמרי:											◊ ○ ?
הרי שנתערב לו קב של חטין בעשרה קבין חטין של חבירו, יאכל הלה וחדי?	אמר להו רבי אבא:											◊ !
אחיכו עליה.	[רבנן]											◊ ○
גולתיכו שקלי?	אמר להו: [רבי אבא]											◊ ○
הדור אחיכו עליה.	[רבנן]											◊ ○
שפיר עבוד דאחיכו עליה. מאי שנא חטין בשעורים דלא קאמר להו - דהוה ליה מין בשאי בשאינו מינו בטיל. חטין בחטין נמי, נהי דלרבי יהודה לא בטיל - לרבנן מבטל בטיל.	רב אושעיא:											◊ ■
משה שפיר קאמרת? ולא שמיע להו הא דאמר רבי חייא קטוספאה משמיה דרב:	אמר ליה רב ספרא:											◊ ?
הבורר צרורות מגרנו של חברו - חייב לשלם לו דמי חטים.	[רבי חייא קטוספאה משמיה דרב]											◊ ? ■
אלמא: כילא חסריה, הכא נמי כילא חסריה.												◊ ?
ולא שני ליה למר בין ממון שיש לו תובעין לממון שאין לו תובעין?	אמר ליה אביי:											◊ ?
וליעמיד	אמר ליה: [רב ספרא]											◊ !
נבלה בטלה בשחוטא - לפי שאי אפשר לשחוטא שתעשה נבלה, שחוטא אינה בטלה בנבל לנבלה שתעשה שחוטא.	הא דאמר רב חסדא:											◊ ! ■
הכי נמי, דכי אית לה בעלים לא בטלה?												◊ !
וכי תימא הכי נמי												◊ ! ?

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

ביצה-משילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ותיפוק ליה משום מנא										?		לט.
בחספא.										!		לט.
ותיפוק ליה משום חספא										?		לט.
בדלית ליה שעורא,										!		לט.
חרס כדי ליתן בין פצים לתבירו, דברי רבי יהודה.	דתנן: [רבי יהודה]									!		לט.
המוציא שלהבת פטור	אלא הא דתנן:									?		לט.
היכי משכחת לה?										?		לט.
כגון דאדייה אדויי לרשות הרבים.										!		לט.
בור של יחיד - כרגלי היחיד												לט.
ושל אנשי אותה העיר - כרגלי אנשי אותה העיר												לט.
ושל עולי בבל - כרגלי הממלא.												לט.
בור של יחיד כרגלי היחיד	רמי ליה רבא לרב נחמן: [תנן]									?		לט.
נהרות המושכן ומעינות הנובעין - הרי הן כרגלי כל אדם	ורמינהו:									?		לט.
הכא במאי עסקינן - במכונסין.	רבה:									!		לט.
במכונסין.	ואתמר נמי, אמר רבי חייא בר אבין אמר שמואל:											לט.
ושל עולי בבל כרגלי הממלא.												לט.
מילא ונתן לחבירו. רב נחמן אמר: כרגלי מי שנתמלאו לו	אתמר: [רב נחמן]									◊		לט.
כרגלי הממלא.	רב ששת:									◊		לט.
במאי קא מיפלגי?										^		לט.
בירא דהפקירא הוא	מר סבר: [רב ששת]									!		לט.
בירא דשותפי הוא.	ומר סבר: [רב נחמן]									!		לט.
הריני עליך חרם - המודר אסור, הרי אתה עלי חרם - הנודר אסור. הריני עליך ואתה עלי - שניהם אסורים זה בזה, ומותרין בשל עולי בבל, ואסורין בשל אותה העיר.	איתיביה רבא לרב נחמן:									?		לט.
ואלו הן דברים של עולי בבל: הר הבית, הלשכות והעזרות, ובור של אמצע הדרך.										?		לט:
ואלו הן של אותה העיר: הרחוב, ובית הכנסת, ובית המרחץ.										?		לט:
ואי אמרת בירא דשותפי הוא - אמאי מותר?										?		לט:
השותפין שנדרו הנאה זה מזה - אסורים ליכנס לחצר	והתנן:									?		לט:
לרחוץ בבור הכי נמי, והכא במאי עסקינן - למלאות, מר מדידה קא ממלא, ומר מדידה קא ממלא.										!		לט:
וסבר רב נחמן יש ברירה?										?		לט:
האחין השותפין, כשחייבין בקלבון - פטורים ממעשר בהמה, וכשחייבין במעשר בהמה - פטורין מן הקלבון	והתנן:									?		לט:

disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ■ ; קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
--	---

ביצה-משילין		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
לא שנו אלא שחלקו גדים כנגד טלאים, וטלאים כנגד גדים, אבל חלקו גדים כנגד גדים וטלאים כנגד טלאים - אומר: זהו חלקו המגיעו משעה ראשונה לכך.	ואמר רב ענן:	◊	;								
אפילו חלקו גדים כנגד גדים וטלאים כנגד טלאים אין אומר זה חלקו המגיעו משעה ראשונה לכך.	ורב נחמן אמר:	◊	;								
אלא, דכולי עלמא בירא דהפקרא היא	[כולי עלמא]							!		◊	לט:
אלא הכא במגביה מציאה לחבירו קא מיפלגי:								!		◊	לט:
קנה	מר סבר: [רב ששת]	♦	■					!			לט:
לא קנה.	ומר סבר: [רב נחמן]	♦	■					!			לט: